

சமஸ்கிருத உபமாலங்காரமும் தொல்காப்பிய உவமையியலும் - ஓர் ஒப்பியல் நோக்கு

ம. பாலகைலாசநாதசர்மா

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

சமஸ்கிருதத்துறை, இந்துக்கற்கைகள் பீடம்,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

நவந்தகிருஷ்ணன், ச.

சிரேஷ்ட உதவி நூலகர்,

நூலகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

knavan78@gmail.com

அறிமுகம்

அண்மைக்காலமாக மாற்றமடைந்து வரும் ஆய்வு நோக்கும் மொழியில் ரீதியாலான ஆழமான ஆய்வுகளும் வேறுபல வேறுபல மொழிகளுடனான ஒப்பியல் ஆய்வுகளும் சமஸ்கிருதத்திற்குப் புதிய பரிமாணத்தை வழங்கியுள்ளன. சமஸ்கிருத மயமாதற் சிந்தனை, சமஸ்கிருதப் பண்பாட்டுச் சிந்தனை என்பனவும் புதிய ஆய்வுப் புலங்களாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இப்பின்னணியில் காவியம் ஒன்றை விளங்கிக் கொள்வதற்கான அல்லது அழகுபடுத்துவதற்கான அடிப்படையான அம்சம் என்ன என்பது தொடர்பான வினாவே சமஸ்கிருத காவியவியல் கோட்பாடுகளின் தோற்றுவாயென்ற சிந்தனை இன்று பொதுவாக முன்வைக்கப்படுகிறது. சமஸ்கிருத காவியவியல் கோட்பாடுகளில் ஆரம்ப கோட்பாடுகளாக கொள்ளத்தக்கது அலங்காரம், குணம் ஆகிய இரண்டுமேயாகும். பின்பு வக்ரோக்தி த்வனி, போஜகத்துவ கோட்பாடுகள் எழுச்சி பெற்றன. பிற்காலத்தில் அலங்காரக் கோட்பாட்டுடன் ரசம் ரீதி, த்வனி, வக்ரோக்தி, ஒளச்சித்ய அனுமிதி, ஆகிய கோட்பாடுகள் பரந்து எழுச்சி பெற்றன. (Mukundamadava Sarma, 1968) சமஸ்கிருத காவியத்தினை அழகுபடுத்துவதற்கான அடிப்படையான அம்சம் பாமகரால் பின்வருமாறு வரையறுக்கப்பட்டது. “பெண்ணின் முகமானது ஆபரணங்கள் இன்றி பிரகாசிக்காது அதேபோல் ரூபகம் முதலான அலங்காரம் இன்றி காவியம் அழகுபெறமாட்டாது. பாமகரின் இக்கருத்தினடிப்படையிலேயே சப்தாலங்காரங்கள், அர்த்தலங்காரங்கள் ஆகியன் மையப்படுத்தப்படுகின்றன. வாமனரின் குணம், ஆனந்த வர்த்தனரின் த்வனி ஆகியன அலங்காரங்களே என்பது ஆய்வுக்குரிய கருத்தாகும். (Nobel, 1925)

ஆய்வின் நோக்கம்

சம்ஸ்கிருத உபமாலங்காரத்திற்கும் தொல்காப்பிய உவமையியலுக்குமான தொடர்புறும் சிந்தனைகளை ஒப்பீட்டு ரீதியில் வெளிக்கொணர்வதே இவ்வாய்வின் பிரதான நோக்கமாகும். தொல்காப்பிய உவமையியலில் சம்ஸ்கிருதக் காவியவியல் கோட்பாடுகளுள் அலங்காரக் கோட்பாட்டில் முதன்மைபெறும் உபமாலங்காரத்தின் வகிபாகத்தை வெளிப்படுத்துதல் இதன் துணை நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் முக்கியத்துவம்

பொது நோக்கில் இது சமுதாயமட்டத்தில் நிலவும் பல்வேறுபட்ட மொழிச்சிந்தனைகளைத் தூண்டி சம்ஸ்கிருத காவியவியல் குறித்தும் அலங்காரக்கோட்பாடு குறித்தும் புரிந்துணர்வை ஊட்டி மொழி ஆர்வலர்களின் மொழியுறவுக்கொள்கைகளில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை ஏற்படுத்தமுயலும் சிறு நகர்வாக அமைகிறது. மேலும் தமிழ்மூலம் மேற்க்கொள்ளப்படும் இவ்வாய்வானது தமிழ், சம்ஸ்கிருத மொழிகளிடையிலான ஆழ்நிலை உறவுகள் குறித்து சமுதாயத்தில் நிலவும் இன மத பேதமற்ற நடுநிலையான சிந்தனைகளை மேலும் வளர்த்தெடுக்க முனைந்து நிற்கின்றது.

குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் மொழிப்பற்றினை பாதிக்காத வகையில் பிறமொழி என்றவகையில் சம்ஸ்கிருதத்தின் காவியவியல் கோட்பாடுகளை ஒப்பீடு செய்வதன் மூலம் அவர்களின் உள்ளங்களில் சம்ஸ்கிருதம் தொடர்பான உணர்வு குறித்த மீளாய்வுப்பார்வைக்கு வழி சமைத்து எதிர்காலத்தில் இத்துறையில் கூடியகவனம் செலுத்தும் சமுதாயமாற்றத்தினை

தொல்காப்பிய உவமவியல்

தொல்காப்பியம் என்பது இன்று கிடைக்கப்பெறும் மிக பழைமைவாய்ந்த தமிழ் இலக்கண நூலாகும். இதை எழுதியவர் பெயர் தொல்காப்பியர் என்று தொல்காப்பியப் பாயிரம் குறிப்பிடுகிறது. இன்றுவரை தமிழ் இலக்கண விதிகளுக்கு அடிப்படையான நூலாகவே இது கருதப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் 1602 பாக்களால் ஆனது. இதன் உள்ளடக்கம், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என மூன்று அதிகாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்ததிகாரமும், சொல்லதிகாரமும் தமிழ்மொழியின் இயல்பைக் கூறுகின்றன. பொருளதிகாரம் தமிழ்மக்களின் வாழ்வியல் நூல்கள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதையும் விளக்குகிறது. பொருளதிகாரத்தில் 9 இயல்கள் உள்ளன. முதலாவதாக உள்ள அகத்திணையியல், அகத்திணைகள் ஏழையும், இரண்டாவதாக உள்ள புறத்திணையியல் புறத்திணைகள் ஏழையும் விளக்குகின்றன. மூன்றாவதாக உள்ள களவியலும், நான்காவதாக உள்ள கற்பியலும் அகத்திணையின் உட்பகுப்பு விளக்கங்கள். ஐந்தாவதாக உள்ள பொருளியல் அகப்பாடல்களுக்குப் பொருள் காணும் முறைமையை விளக்குகிறது. ஆறாவதாக உள்ள மெய்ப்பாட்டியல் அகவொழுக்கத்திலும், புறவொழுக்கத்திலும் புலப்படும் மெய்ப்பாடுகளைக் கூறுகிறது. பெய்ப்பாடு என்பது உள்ளத்து உணர்வுகள் உடலில்(மெய்யில்) வெளிப்படுவது.

ஏழாவதாக உள்ள உவம இயல் வாய்மொழியில் பொருளை வெளிப்படுத்தும் பாங்கை விளக்குகிறது. எட்டாவதாக உள்ள செய்யுளியல் அகச் செய்திகளையும் புறச் செய்திகளையும் பண்டைய பாடல்களும், நூல்களும் எவ்வாறு புலப்படுத்தின என்பதை விளக்குகிறது. ஒன்பதாவதாக உள்ள மரபியலில் உயிரினங்களின் பாகுபாடும் வழக்குப் பெயர்களும் விளக்கப்படுகின்றன.

சம்ஸ்கிருத உபமாலங்காரம்

சம்ஸ்கிருத அலங்காரக் கோட்பாட்டில் அலங்கார என்ற சொல்லால் உணர்த்தப்பெறும் இயற்கையான காவ்யத்தின் அழகு காவ்யவியலாளர்களால் காவ்யசோபா என விளக்கப்பட்டது. இவ்வகையில் எழுச்சிபெற்ற பல்வேறு காவியவியல் கோட்பாடுகளின் மூலக்கோட்பாடாக நாம் பொதுவாக அலங்காரக் கோட்பாட்டை கூறமுடியும். பெரும்பாலான காவியவியல் நூல்களில் உபமாலங்காரம் விளக்கப்பட்டிருப்பதைக்காணமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக பிரதானமான காவியவியல் நூல்களில் உபமாலங்காரம் விளக்கப்பட்டுபின்வரும் நூல்களைக்குறிப்பிடலாம்.

| | |
|--|--------|
| 1. காவ்யப்பிரதீபம்: ஸ்ரீகோவிந்தர்(உல்லாசம். ஸ்லோகம்) | X.1 |
| 2. காவ்யப்பிரகாசம்: மம்மடர்(உல்லாசம்.ஸ்லோகம்.வறி) | X. 1a |
| 3. காவ்யாதர்சம் :தண்டி(பரிச்சேதம். ஸ்லோகம்) | II.14 |
| 4. காவ்யானுசாசனம்: ஹேமச்சந்திரர்(அத்தியாயம். ஸ்லோகம்) | VI. 1 |
| 5. காவ்யாலங்காரம்: பாமஹர(பரிச்சேதம். ஸ்லோகம்) | II.30 |
| 6. காவ்யாலங்காரசாரசங்கிரகம்: உத்படர்(வர்கம். ஸ்லோகம்) | 1.15 |
| 7. குவலயானந்தம்: அப்பையதீஷிதர்(ஸ்லோகம்) | 6 |
| 8. ப்ரதாபருத்ரீயம்: வித்யாநாதர்(பிரகரணம். ஸ்லோகம்) | VIII.1 |
| 9. அலங்காரகூத்ரம்: ருய்யகர்(கூத்ரம்) | 11 |
| 10. அலங்காரமஞ்ஜுஷா: பட்டதேவசங்கரர்(ஸ்லோகம்) | 1 |
| 11. அலங்காரகௌஸ்துபம்: விஸ்வேஸ்வரபண்டிதர்(ஸ்லோகம்) | 8 |
| 12. அலங்காரசாரம்: சிந்தாமணி(ஸ்லோகம்) | 1--2 |
| 13. அலங்காரசங்கிரகம்: அம்ருதானந்தயோகி(பரிச்சேதம். ஸ்லோகம்) | V. 20 |
| 14. அலங்காரசர்வஸ்வம்: ருய்யகர்(ஸ்லோகம்) | 11 |
| 15. அலங்காரத்தனாகரம்: சோபாகரர்(கூத்ரம்) | 7 |
| 16. சந்திராலோகம்: ஜயதேவர்(முடீகம்.ஸ்லோகம்) | V.11 |
| 17. சாகித்யகௌமுதி: வித்யாபூஷணர்(பரிச்சேதம். ஸ்லோகம்) | X. 1 |
| 18. சரஸ்வதீ கண்பாபரணம்: போஜதேவர்(பரிச்சேதம். ஸ்லோகம்) | IV. 5 |
| 19. வாக்படாலங்காரம்: வாக்படர்(பரிச்சேதம். ஸ்லோகம்) | IV. 50 |
| 20. ரசகங்காதரம்: ஜகந்நாதர்(ஆனனம்.ஸ்லோகம்) | II.17 |

அலங்காரவகைப்பாட்டில் உவமையின் அமைவிடம்

அலங்காரங்கள் ⇨ அர்த்தாலங்காரங்கள் ⇨ சாதிருஸ்யகர்பம் ⇨ பேதாபேதப்ரதானம்
⇨ உபமா

Visvanath Sastri, 1828

| | | | | | |
|------------------|--|-------------------|----------------------|--------------------|-------------|
| சப்தாலங்காரங்கள் | | | | | |
| | | | | | |
| | | | | உபமா | |
| | | | பேதாபேதப்ர- தானம் | உபமேயோபமா | |
| | | | | அநன்வய | |
| | | | | ஸ்மரண | |
| | | | | | ரூபக |
| | | | | | பரிணாம |
| | | | | | ஸந்தேஹ |
| | | | | ஆரோபமூலம் | ப்ராந்திமத் |
| | | | | உல்லேக | |
| | | | | நிஸ்சய | |
| | | | | அபஹ்நுதி | |
| | | அபேதப்ரதா- னம் | | | |
| | | | அத்யவசாயமூலம் | உத்பிரேஷா | |
| | | | | அதிசயோக்தி | |
| | | | | | |
| | | | பதார்த்தகதம் | துல்ய யோ- கிதா | |
| | | | | தீபக | |
| | | சாதிருஸ்யகர்பம் | | | |
| | | | | ப்ரதிவஸ்தூ- பமா | |
| | | | வாக்யார்த்தகதம் | த்ருஷ்பாந்த | |
| | | | | நிதர்சணா | |

| | | கம்ப்யோ- பம்யாஸ்ரயம் | | | |
|--|--|-------------------------|--|--------------------------------------|------------|
| | | | | | வ்யுதிரேகா |
| | | விரோதகர்பம் | | பேதப்ரதானம் | ஸஹோக்தி |
| | | | | | விநோக்தி |
| | | சிருங்கலாபந்தம் | | | |
| | | | | விசேஷணவிசி- த்யாஸ்ரயம் | சமாசோக்தி |
| | | தர்க்கநியாய மூலம் | | | பரிகரா |
| | | | | | |
| | | வாக்யநியாய மூலம் | | விசேஷணவ- ிசேஷ்ய விசித்யாஸ்ரயம் | ஸ்லேஷ |
| | | | | | |
| | | லோகந்யாயமூலம் | | அப்ரஸ்துதப்ரசம்சா | |
| | | | | | |
| | | கூடார்த்தப்ரதீதிமூல | | அர்த்தாந்- தரநியாஸ | |
| | | | | பர்யாயோக்த | |
| | | | | | |
| | | ஸம்ஸ்லேஷமூலம் | | வ்யாஜஸ்துதி | |
| | | | | ஹேது | |
| | | | | அனுசூல | |
| | | | | ஆஷேய | |

இலக்கியம்ளாய்வு

சம்ஸ்கிருத அறிவுப்புலமை பெற்ற தமிழறிஞர்களும் பண்டிதர்களும் இயல்பாகவே இருமொழிப்புலமையை மையப்படுத்திய தமது ஆக்கங்களால் தமிழை வளப்படுத்த முயன்ற காரணத்தால் மொழிகளிடையிலான இடைத்தொடர்புகள் அதிகரிக்கலாயின. இந்நிலை தமிழ்மொழியுடனான சம்ஸ்கிருதத்தின் தொடர்புகள் அதிகரிக்க முக்கிய காரணமாகியது.

தமிழ் மற்றும் சம்ஸ்கிருத இலக்கியக் கோட்பாடுகள் அவற்றுக்கிடையிலான இடைத்தொடர்புகள் செல்வாக்குகள் என்பன குறித்து சுந்தரமூர்த்தி என்ற அறிஞர் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இவரது ஆய்வில் நாட்டிய சாஸ்திரம், காவ்யதர்சம், காவ்யாலங்காரம் ஆகிய சம்ஸ்கிருத நூல்களையும் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் முதலிய தமிழ் நூல்களையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளதுடன் தமிழ் இலக்கிய விமர்சன மரபில் சம்ஸ்கிருத மொழி கொண்டிருந்த செல்வாக்கு குறித்தும் பேசுகிறார். தொல்காப்பியம் கூறும் அணிக்கொள்கை, இரசம் தொணிச் சிந்தனைகள் என்பன குறித்தும் பேசுகிறார். முடிவாக தொல்காப்பியச்

சிந்தனைகள் தமிழ் மொழிக்கென இலக்கியக்கோட்பாடு மரபுகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும் பிற்கால வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம் ஆகியன பண்டைத் தமிழிலக்கியக் கோட்பாடுகளுடன் சம்ஸ்கிருத காவியவியல் கோட்பாடுகளைக் கலந்தே கூறுகின்றன என நிறுவியுள்ளனர். (சுந்தரமூர்த்தி, 1973)

காவியவியல் தொடர்பான இருமொழிநிலைப்பட்ட ஒப்பியலாய்வு என்ற வகையில் தமிழ் சம்ஸ்கிருத மொழிகளிடையே தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தையும் சம்ஸ்கிருத அலங்கார சாஸ்திரங்களையும் ஒப்பிட்டு மீனாட்சி என்பவர் ஆய்வு செய்துள்ளார். 1999ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாய்வில் தொல்காப்பியம் கூறும் பல்வேறு சிந்தனைகள் சம்ஸ்கிருத மொழியின் அலங்கார சாஸ்திர சிந்தனைகளுடன் இணைந்து செல்வதையும் சிவற்றில் நிலவும் பாரிய வேறுபாடுகளையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளார். தமிழில் தனியான இலக்கியக்கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகள் இருந்தமையை சான்றுப்படுத்தும் அவர் உரையாசிரியர்களாலும் சம்ஸ்கிருத புலமைவாய்ந்த தமிழறிஞர்களாலுமே சம்ஸ்கிருத செல்வாக்கு தமிழிலக்கியக் கோட்பாடுகளில் புரையோடியிருப்பதாகவும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். (Meenakshi, 1999)

இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பியலாய்வு முயற்சிகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வாக கமகே படான் விஜயவர்த்தன என்ற அறிஞரால் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட “முற்கால சிங்களக்கவிதை இலக்கியங்களில் சம்ஸ்கிருத அலங்கார சாஸ்திரங்களின் செல்வாக்கு” என்ற தலைப்பில் அமைந்த ஆய்வாகும். காவியத்தின் சரீரம், ஆத்மா என்பன குறித்த வினாக்களுடன் ஆரம்பிக்கும் இவரது ஆய்வு தொடர்ந்து சம்ஸ்கிருத காவிய இயல்கோட்பாடுகள் தனித்தனியாக விளக்கப்பட்டு, சிங்கள கவிதைக்கோட்பாடு, சிங்கள மகாகாவியங்கள், ஜாதகக் கதைகள் ஆகியவற்றிலுள்ள காவியவியற்சிந்தனைகள் விளக்குகிறார். பல சிங்கள நூல்களிலும் காவியவியல் குறித்துப் பேசப்படுகிறது. இவையாவும் விஜயவர்த்தனவினால் எடுத்தாளப்பட்டு சிங்கள கவிதையியலில் சம்ஸ்கிருத காவியவியல் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளமை நிறுவப்பட்டுள்ளது (Wijayawardana, 1990)

சம்ஸ்கிருதம் ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் இலக்கிய விமர்சனம் என்ற அம்சம் குறித்த கருத்துக்களை D.S Sarma என்ற அறிஞர் ஆராய்ந்துள்ளார். இவர் தனது ஆய்வுப்பெறுபேறுகளை குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரி ஆய்வு நிறுவனத்தின் ஆறாவது நிறுவனவிழாவில் பேருரையாக வழங்கியுள்ளார். இவரது கருத்துப்படி இலக்கியமொன்றில் படைப்பாளி அதாவது கவியே முதன்மையானவன் என்பதும் விதிகளும் இலக்கணங்களும் மட்டும் காவியத்தை கட்டமைக்கவோ கட்டுப்படுத்தவோ போதியதல்ல என்பதும் காவியத்தில் கற்பனை மற்றும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு ஆகியனவே மிகப்பிரதானம் என்பதும் காவியத்தின் பயன் மிக முதன்மையானது என்பதும் இருமொழிசார்ந்த இலக்கிய விமர்சகர்களால் கோட்பாடு ரீதியாக விளக்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

ஆய்வுமுறையியல்

இந்த ஆய்வனைப்பொறுத்த வரையில் ஆய்வுமுறைமையானது, தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த

வரலாற்று ரீதியான நிரற்படுத்தல்களையும்,
கோட்பாட்டு ரீதியான வகையீடுகளையும்,
இலக்கிய ரீதியான ஒப்பீடுகளையும்

எளிதில் விளக்கக்கூறும் வகையில் விளக்கக்கூறும் முறைமையினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

தனித்து விளக்க முறைமையினை மாத்திரம் பின்பற்றின் அது காவியவியல் நூல்களிடையேயான ஒப்பீட்டினை வெளிப்படுத்தத் தவறிவிடும் என்பதாலும், வரலாற்று ரீதியான பார்வை தகவற் சேகரிப்பு என்ற வட்டத்தினுள் ஆய்வை முடிவுறுத்த முனையும் என்ற காரணத்தினாலும் ஆராய்ந்து பெறப்பட்ட ஒத்திசைவான முறைமைகள் பலவற்றை இணைத்து ஆய்வின் முழுமையான பரிமாணத்தை வெளிக்கொணரும் வகையில் ஆய்வு முறைமையானது நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சம்ஸ்கிருத காவியவியல் என்பது மிகப்பரந்து விளங்கும் பலகோட்பாடுகளின் தொகுதியாக அமைவது. அதில் அலங்காரக் கோட்பாட்டினை மையப்படுத்தியே இவ்வாய்வானது மேற்கொள்ளப்படுகிறது. பலரால் படிப்படியாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ள அலங்காரக் கோட்பாட்டின் முக்கிய அம்சமான அலங்காரங்களை மிகவிரிவாக பகுப்பாய்வு செய்து அதிக அலங்காரங்களை வரைவிலக்கணம் செய்து நுணுக்கமான எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் விளக்கியவர் அப்பையதீட்சிதர் ஆவார். இதனால் அவரது நூல் இவ்வாய்வின் அடிப்படை அலங்காரலட்சண நூலாகக் கொள்ளப்பட்டது.

ஆய்வில் உபமா அலங்காரம் ஒன்று அலங்காரசாஸ்திரநூல்களில் எவ்விடத்தில் எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை விளக்கும் வகையில் குறிப்பிட்டநூலின் பெயர் சுருக்கமாகவும் அந்நூலின் உட்பிரிவுகள் எனக் குறிப்பிட உரோமன் இலக்கங்களும் சூத்திரங்கள் அல்லது சுலோகங்களை இந்து அராபிய இலக்கங்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பிட தேவையான சில இடங்களில் சுலோகங்களின் வரிகளைக் குறிப்பிட சிறிய ஆங்கில அகரவரிசை எழுத்துக்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சம்ஸ்கிருத காவியவியலும் தொல்காப்பியமும்

ஐவகை இலக்கணங்களை விளக்கிக் கூறும் தமிழ்நூல் வரிசையில் தொல்காப்பியம் தொன்மையும் முதன்மையும் உடையது. இதன் பொருளதிகாரத்தில் யாப்பு, அணி பற்றிப் பேசப்படுகிறது. பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரமும் தொல்காப்பியமும் கால அடிப்படையில் பார்க்கும் போது சமகாலத்தவையாக கருதப்படுகின்றன. பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில்

வரும் ரசக்கோட்பாடு சார்ந்த கருத்துக்கள் தொல்காப்பியத்தில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. குறிப்பாக தொல்காப்பிய மெய்பாட்டியலில்வரும் ஏழு சூத்திரங்கள் நாட்டியசாஸ்திரப் பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பாக இருக்கலாமென அறிஞர் கருதுவர் (சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, 1946) எடுத்துக்காட்டாக

நகையே ய்முகை யிளிவரன் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம்வெகுளி யுவகையென்று
அப்பாலெட்டேமெய்ப்பா டென்ப. - தொல்.மெ.2

शृङ्गार हास्यकरुणा रौद्रवीर भयानकाः।

बीभत्सा द्रुतश्चेत्यष्टौ नाटये रसाः स्मृताः॥

என்ற சூத்திரங்களில் எண்வகைரசுவெளிப்பாடுகளும் இரண்டிலும் ஒத்தவாறு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் எடுத்தாளப்படுகின்ற செய்யுள், பா. புலனெறிவழக்கு ஆகியன தமிழில் காவியப்பண்புகள் குறித்து கோட்பாட்டு ரீதியான அடிப்படைக் கருத்துக்களைக் கொண்டவை. இதற்கு இணையாக சம்ஸ்கிருதத்தின் அலங்காரம், ரீதி, த்வனி, ரசக் கோட்பாடுகளைக் குறிப்பிடலாம். தொல்காப்பியத்தில் வரும் திணை அகம், புறம், ஆகிய சிந்தனைகள் சம்ஸ்கிருத காவியவியலில் கூறப்படாவிடினும் அதிற் கூறப்படும் உவமை ரசம் குறித்த சிந்தனைகள் சம்ஸ்கிருதத்தை பின்பற்றியுள்ளன என கருதப்படுகிறது. (Meenakshi, 1999 P.101)

சம்ஸ்கிருத உவமையோடு தொடர்புடைய உவமானம் உவமேயம் என்பன தொல்காப்பியத்தில் உவமம் பொருள் என்று விளக்கப்படுகின்றன. சம்ஸ்கிருதத்தில் அலங்காரக் கோட்பாடு வளர்ச்சிபெற்று வந்தபோதிலும் ஆனந்தவர்த்தனர் தனது த்வன்யாலோகத்தில் "அலங்காரத்வனி" என அதனை உள்வாங்கி புதிய த்வனிக் கோட்பாட்டில் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தினார். தொல்காப்பியர் உவமை அணியை மட்டும் விளக்கி ஏனைய அணிகளுக்கு அதுவே அடிப்படை எனவும் உள்ளூறை உவமம் அல்லது இறைச்சிப்பொருள் எனவும் அது பரிமாணம் பெறுவதாகக் கூறுகிறார். இரண்டுமரபிலும் த்வனி, உள்ளூறை ஆகியன ஒத்தமைவான தன்மையுடையதை அவதானிக்க முடிகிறது.

உபமாலங்காரமும் உவமையியலும் குறித்த ஒப்பீடு

சம்ஸ்கிருத மொழியில் இருக்குவேத சங்கிதைகள் இராமாயணம் என்பவற்றிலும் மகாகாவியங்களிலும் அணிகட்கெல்லாந்தாயான உவமை வெகு அற்புதமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. உவமையே எல்லா அணிகட்கும் அடிப்படையானது என்பது பொதுவான கருத்து. இதனையே அப்பையதீட்சிதர் தனது சித்திரமீமாம்சை என்ற நூலில் உவமை என்ற கூத்தி பல்வேறு வேடம் பூண்டு காப்பிய அரங்கில் பலவாறு தோன்றுகிறாள் என வருணித்துக்கூறுகிறார். சம்ஸ்கிருத மொழியில் அலங்காரங்களை வகைப்படுத்திய

முறை அத்துணைச் சிறப்புடையதன்று என்பதையும் தர்க்கரீதியானதன்று என்பதையும் பல சந்தர்ப்பங்களிலே தனியணிகளாகச் சில அணிகட்குப் பெயர் கொடுத்தமை பொருந்தாதெனவும் சிலர் வாதிடுவர். எவ்வாறாயினும் உவமையே அதிக பயன்பாடுள்ள அலங்காரமாக விளங்குவதை மறுக்கமுடியாது.

குமாரசம்பவத்தில் நீண்டுக்கிடக்கும் இமய மலையினை பூமியை அளக்கும் அளவுகோல் எனக் கூறும் காளிதாசர் பொருள் சிறக்கும் படியாக இன்னொரு செய்யுளில் உவமைகளை அடுக்குகின்றார். பிராணன்களை அடக்கிய சிவனை மழையினை இன்னமும் பொழியாத கார் மேகத்திற்கும் அலைகளற்ற தடாகத்திற்கும் காற்றில்லாத இடத்தில் வைக்கப்பட்ட அசைவற்ற தீபத்திற்கும் உவமிக்கின்றார். ரகுவம்சத்தில் சொல்லும் பொருளும் போல இரண்டற இணைந்திருப்பவர்களாகப் பார்வதீபரமமேஸ்வரர்களை உவமித்து வர்ணிக்குமிடத்தினையும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். மேலும் காளிதாசர் கையாண்டுள்ள சூமார் ஆயிரத்து இருநூற்று ஜம்பது உவமைகளில் ஜநூற்று முப்பது உவமைகளை இந்நூலில் கையாண்டுள்ளார். உவமைகளை சிறப்பாகக்கையாள்வதால் உபமா காளிதாஸஸ்ய என காளிதாசர் சிறப்பிக்கப்படுகிறார்.

இலக்கியத்தில் இரு பொருட்களுக்கிடையிலான ஒப்புமைத் தன்மையானது உபமானச்சொல், உபமேயச்சொல், தர்மச்சொல், வாசகச்சொல், என்ற இந்நான்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கப்படுமாயின் அது உபமானலங்காரம் எனப்படும். இதில் உபமேயச்சொல் என்பது உபமிக்கப்படும் பொருளையும், உபமானச்சொல் என்பது அப்பொருள் எதற்கு உபமிக்கப்படுகிறதோ அப்பொருளையும், தர்மச்சொல் என்பது இருபொருள்களின் இடையிலான பொதுத்தன்மையினையும், வாசகச்சொல் என்பது உவமை உருபையும் உணர்த்தும் மேற்கறித்த நான்கு அம்சங்களும் முழுமையாக இடம்பெறுமாயின் அது பூர்ணோபமா எனப்படும். இதனை காவியவியல் நூலான குவலயானந்தம் கூறும் போது

**उपमा यत्र सादृश्यलक्ष्मीरुल्लसति द्वयोः ।
हंसीव कृष्ण ! ते कीर्तिः स्वर्गङ्गामवगाहते ॥ ६ ॥**

குவ. 6

“ஓ கிருஸ்ணா உன்புகழ் என்ற பெண் அன்னம் ஆகாயகங்கையில் மூழ்குகிறது அதாவது சுவர்க்கம் வரை பரவியுள்ளது” என்ற வரியினூடாக எடுத்துக் காட்டி விளக்குகிறார். இதில் உபமேயச்சொல் கூகூகீர்த்தீகூகூகூ உபமானச்சொல் கூகூகூஹம்ஸீகூகூகூ தர்மச்சொல் கூகூகூஸ்வர்க்க கங்காவகாஹனம்கூகூ வாசகச்சொல் கூகூகூஇவகூகூ என்ற நான்கும் அமைவதைக்காணலாம்.

உவமை இயலின் தொடக்கத்தில் உவமையின் நிலைக்களமாக வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய நான்கை தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். ஒரு பொருள் மற்றப் பொருள்களோடு அல்லது மனிதர்களோடு ஒப்பு நோக்கப்படுகிற பொழுது வினை முதலிய நான்கு நிலைக்களங்களில் ஒப்பு நோக்கவேண்டும் என்று அச்சுத்திரத்தில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளை உவமை சொல்லுங்கால் வினை முதலிய நான்கினுள் ஒன்றோ, அன்றி இரண்டும், மூன்றும் பொருந்தி ஒத்து வருதலும் உவமையின் இலக்கணம் ஆகும்.

வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கே
வகை பெற வந்த உவமத் தோற்றம்.
விரவியும் வருஉம் மரபின என்ப.
உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளும் காலை.

தொல். பொரு. உவமவியல் 1-3

சம்ஸ்கிருத உபமாலங்காரத்தில் உபமானச்சொல், உபமேயச்சொல், தர்மச்சொல், வாசகச்சொல், என்ற மேற்குறித்த நான்கினுள் யாதாயிம் ஒன்றோ இரண்டோ அல்லது மூன்றோ இடம்பெறாமலே ஒப்புமை கூறப்படுமாயின் அது லுப்தோபமாலங்காரம் எனப்படும். இது எட்டாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

குவ. 7

वर्णोपमानधर्माणामुपमावाचकस्य च । एकद्वित्र्यनुपादानैर्भिन्ना लुप्तोपमाष्टधा ॥७॥

| | | |
|------------------------|---|--|
| 1. வாசகலுப்தா | - | உவமை உருப இல்லாதது. |
| 2. தர்மலுப்தா | - | பொதுத்தன்மை இல்லாதது. |
| 3. தர்ம வாசகலுப்தா | - | உவமைஉருபுபொதுத்தன்மைஆகியனஇல்லாதது. |
| 4. வாசக உபமேயலுப்தா | - | உவமைஉருபு, உபமேயம் இல்லாதது. |
| 5. உபமானலுப்தா | - | உவமானம் இல்லாதது. |
| 6. வாசக உபமானலுப்தா | - | உவமைஉருபு உவமானம் என்பன இல்லாதது. |
| 7. தர்மோபமானலுப்தா | - | பொதுத்தன்மை உவமானம் என்பன இல்லாதது. |
| 8. தர்மோபமானவாசகலுப்தா | - | பொதுத்தன்மை உவமானம் உவமை உருபு ஆகிய மூன்றும் இல்லாதது. |

இவ்வகையீட்டில் இல்லாமை என்பது நேரடியாக இடம்பெறாத தன்மையையே உணர்த்தும் இவ் இன்மை உள்ளார்ந்த பொருளின் விளக்கம் பெறும் என்பது உணர்த்தக்கது. இதனை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் விளக்கியுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்றினை நாம் நோக்கின் தர்மலுப்தா என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டும் கூடகூடிந்து துல்யாஸ்யாகூடகூடி என்ற வரியைக் கூறலாம். இதில் கூடகூடிந்துகூடகூடி(சந்திரன்) என்ற உவமானச்சொல் கூடகூடிதுல்யகூடகூடி(ஒத்த) வாசகச் சொல்

கூகூஆஸ்யாகூகூ(முகமுடையவர்) என்ற உவமேயச்சொல் என்பன அமையப்பெற்று தர்மச்சொல் அதாவது பொதுத்தன்மை குறித்து சொல்லேதும் இடம்பெறவில்லை அதை ரசிகளின் ரசனைக் கேற்ப மனங்கவர் தன்மை எனறோ, வெண்மை எனறோ, குளிர்மை எனறோ, எவ்வாறாயினும் கொள்ளலாம் இவ்வாறே ஏனையவற்றையும் அவர் விளக்குகிறார்.

கூகூசுட்டிக்கூறா உவமம்:: என்ற ஒரு உவமையைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். எவ்விதச் சுட்டுமின்றி கூறப்படும் உவமை என்பது இதன் பொருள்.

சுட்டிக் கூறா உவமம் ஆயின்

பொருள் எதிர் புணர்த்துப் புணர்த்தன கொளலே.

தொல். பொரு. உவமவியல் 7

இளம்பூரணர் ஒத்த தன்மையுடைய செய்திகளைக் கூறி இது உவமானம் என்று கூறாமலேயே விளங்க வைப்பது என்று பொருள் சொல்வார். உவமாவாசகம் இல்லாது இருப்பதே கூகூசுட்டிக்கூறா உவமம்; என்பதே இளம்பூரணரின் கருத்தாகும். உவமிக்கப்படும் குறிப்பின்றி கூறப்படுவதே இது எனப் பேராசிரியர் எடுத்துக் கொள்வார். அதாவது கூசாமான்யதர்மம்:: வெளிப்படையாகக் கூறப்படாதிருக்கிறது என்று பொருள்.

கூகூபொருளே உவமம் செய்தல்:: என்பது மற்றொரு வகைப் பொருள் உவமாவாக்கப்பட்டது என்பது இதன் பொருளாகும்.

பொருளே உவமம் செய்தனர் மொழியினும்

மருள் அறு சிறப்பின் அஃது உவமம் ஆகும்.

தொல். பொரு. உவமவியல் 9

உவமானமும் உவமேயமும் தனித்தனியே கூறப்படாதிருத்தலே இவ்வகை உவமாவாகும். இதனை ருபகாலங்காரத்துடன் இணைத்துநோக்கலாம். உபமானப் பொருளினதும் உபமேப்பொருளினதும் வித்தியாசமின்மையையோ அல்லது உபமானப் பொருளின் தன்மையையோ உபமேயத்தின் மீது ஏற்றிக் கூறுதல் ருபகாலங்காரம் எனப்படும். இதில் உவமானப்பொருள் உவமேயத்தைவிட்டுப் பிரியாது இணைந்த நிலையில் விளக்கப்பட்டிருக்கும். இதில் ஆறு வகையினைக் கூறுகின்றார்.

குவ.17

विषयभेदाद्द्रूपरञ्जनं विषयस्य यत् ।

रूपकं तत्रिधाधिक्यन्यूनत्वानुभयोक्तिभिः ॥ १७ ॥

இதன் எடுத்துக்காட்டாக கூகூஆஸ்யா முகேந்துநா லபதே நேத்ரானந்தே கிமிந்துனாகூகூ என்ற வரியை ஆசிரியர் கூறுகிறார். அதாவது இப் பெண்ணின் முகமதியினால் கண்கள் மகிழ்ச்சியடையும் போது சந்திரனால் என்ன பயன் இதில் உவமேயமான பெண்ணின் முகம் உயர்த்திக் கூறப்படுகின்றதைக் காணலாம்.

வேறுபட வந்த உவமத்தோற்றம்; என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் மற்றொரு வகையாகும். இவற்றிலிருந்து மாறுபட்ட உவமை என்பது இதன் பொருளாகும்.

வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம்

சூறிய மருங்கின் கொள் வழிக் கொளாஅல். 34

இளம்பூரணர் காட்டும் எடுத்துக்காட்டில் ஆதவன், கதிர், இருள் என்ற மூன்று பொருள்கள் உள்ளன. ரூபகாவின் அடிப்படையில் ஆதவன் அரசனுக்கும், கதிர்கள் படைக்கும், இருள் எதற்கும் உவமையாகக் கொள்ளலாம். சில அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்படும். சில அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்படாமலும் இப்பாடலில் இருக்கக் காண்கின்றோம். தொல்காப்பியர் இப்படிப்பட்ட உவமையை முன்பு விதிக்கவில்லை. ஆகவே இதை கூடிவேறுபட வந்த உவமை; எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இவ்வகையில் அடங்கும் பல உவமைகளைப் பேராசிரியர் தருகின்றார். இவ்வகைகளைத் தண்டியலங்காரத்தில் காவ்யா தர்சாவிலும் காணப்படும் உவமைகளோடு ஒப்பிடலாம்.

கூடிஒரீயிக்கூறும் உவமை; என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் இன்னுமோர் உவமையாகும். ஒரீஇக் கூறலும் மரீஇய பண்பே. தொல். பொரு. உவமவியல் 35

உவமானம், உவமேயத்திலிருந்து தனியே பிரித்தெடுக்கப்பட்டது என்பது இதன் பொருளாகும். ஒரு பொருளை ஒரு பொருளோடு ஒப்பிடாமல் அப்பொருளுக்கு நீ இணையாக இருக்கிறாய் என்று கூறுவதே உவமையாகும். இதனைத் துல்யயோகிதாலங்காரங்காரத்தோடு ஒப்பிடலாம். அதாவது வர்ணிக்கப்படும் பொருளும் ஏனைய பொருட்களுக்குமிடையில் தர்மம் ரூபம் விருத்தி(செயல்) குணம் ஆகிய யாதாயினுமொருவகையில் ஒற்றுமை கூறி வர்ணிக்கப்படுமாயின் அது துல்ய யோகிதாலங்காரம் எனப்படும். இதற்கு உதாரணமாக

துல்யயோகிதாலங்கார: 18

குவ.44

**वर्णानामितरेषां वा धर्मैक्यं तुल्ययोगिता ।
संकुचन्ति सरोजानि खैरिणीवदनानि च ॥ ४४ ॥**

என்ற வரியை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அதாவது தாமரைகள் சுருங்குகின்றன பெண்களின் முகங்களும் சுருங்குகின்றன இதில் இரண்டும் சுருங்குகுகின்றன என ஒற்றுமை கூறப்பட்டிருப்பதால் துல்யயோகிதாலங்காரமாகும்.

தடுமாறு உவமம்; என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் மற்றுமோர் உவமை பொருள் மயக்கம் தரும் உவமை என்று பொருள். தடுமாறு உவமம் கடி வரை இன்றே.

தொல். பொரு. உவமவியல் 37

பெண்ணின் பார்வை காலனோடும், கண் பெண் மானோடும் இணைத்துக் கூறி உவமேயத்தோடு எதையும் ஒப்பிடாமல் விட்டுவிடும் ஒரு பாடலை இளம்பூரணர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இதனைப் ப்ரதிவஸ்தூபமாலங்காரத்தோடு ஒப்பிட்டுநோக்கலாம். அதாவது இருவாக்கியங்களிடையே பொருளுணர்ச்சி அடிப்படையில், பொதுவான தன்மை காணப்படின் அது ப்ரதிவஸ்தூபமாலங்காரம் எனப்படும். உவமான உவமேயங்களைக் கொண்டு கூட்டி ஒரே பொருளை உணர்த்தும் வகையில் கூறத்தக்கதாக அமைந்திப்பது ப்ரதிவஸ்தூபமா. இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக

प्रतिवस्तूपमालंकारः १७
वाक्ययोरेकसामान्ये प्रतिवस्तूपमा मता ।
तापेन आजते स्रः शूरश्रापेन राजते ॥ ५१ ॥

குவ.51

என்ற வரியை ஆசிரியர் கூறுகிறார். அதாவது சூரியன் வெயிலினால் பிரகாசிக்கின்றான் வீரன் வில்லினால் பிரகாசிக்கின்றான். இவ்விருவாக்கியங்களையும் பொருளுணர்ச்சி பிழைக்காமல் இணைக்கும் போது உவமான உவமேயம் போன்ற பொதுத்தன்மை விளங்குகின்ற காரணத்தால் இது ப்ரதிவஸ்தூபமாலங்காரமாகும்

ஒரே பொருளைப் பல பொருட்களுக்கு ஆக்கிக் கூறுதலை கூடிக்கூடி அடுக்கிய தோற்ற உவமை; என்பார். கூடிக்கூடி நிரலிறுத்தமைத்தல்; கூடிக்கூடி நிரலிறை; கூடிக்கூடி சுண்ணம்; என்ற மூன்றாகத் தொல்காப்பியர் இதைப் பகுப்பார்.

அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே
 நிரல் நிறுத்து அமைத்தல் நிரல் நிறை சுண்ணம்
 வரன் முறை வந்த மூன்று அலங்கடையே.

தொல். பொரு. உவமவியல் 38

தொடர்ந்து பல உவமானங்கள் ஒரு உவமேயத்திற்கு உவமிக்கப்படுதல் நிரலிறுத்தமைத்தல் என்பார். உவமேயத்தின் எண்ணிக்கை அளவிற்கே உவமானங்களும் அதே நிரல்படி உவமிப்பதை நிரலிறை என்கிறார். ஒரே அளவுகூட உவமேயங்களும் உவமானங்களும் நிரல்மாற உவமிப்பதை சுண்ணம் என்கிறார். இதனை உல்லேகாலங்காரத்தோடு ஒப்பிடலாம். இலக்கியத்தில் ஒரு பொருளானது பலரால் பலவிதமாக உவமிக்கப்படுவதாக வர்ணிக்கப்படுமாயின் அது உல்லேகலங்காரம் எனப்படும். ஒரு பொருள் ஒருவரால் பலவிதமாக உவமிக்கப்படுவதாக கூறப்படினும் இவ்வலங்காரமாகும்.

उल्लेखालंकारः ७
बहुभिर्बहुधोल्लेखादेकस्योल्लेख इष्यते ।
स्त्रीभिः कामोऽर्थिभिः स्वर्तुः कालः शत्रुभिरैक्षि सः ॥२२॥

குவ.22

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஆசிரியர் கூடிஸ்தரீபிஹி காமோர்த்திபிஹி ஸ்வர்துஹு'காலஹ சத்ருபி ரைக்ஷி ஸஹகூஷு என்ற வரியில் கூடிஸ்தரீபிஹி மன்னன் பெண்களால் மன்மதன்னென்றும் யாசிப்பவர்களால் கற்பகமரம் என்றும் எதிரிகளால் யமன் என்றும் நினைக்கப்பட்டான் கூடிஸ்தரீபிஹி என்று கூறுவதனுடாக மன்னன் பலரால் பலவாறு கூறப்பட்டிருப்பதைக் காட்டுகிறார்.

இதேபோல கூடிஸ்தரீபிஹி யர்ஜு'நோயம் கிர்த்தெள பீஷ்மஹ சராசநேகூஷு என்ற வரியில் இம்மன்னன் பேசுவதில் வியாழனாகவும் புகழில் அர்ஜுனனாகவும் வில்வித்தையில் பீஷ்மனாகவும் (விளங்குகிறான்)(குவ.23) எனக் கூறுவதனுடாக கவியினால் (ஒருவரால்) பலவாறு வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி விளக்குகின்றார்.

முடிவுரை

முடிவாக நோக்குமிடத்து சம்ஸ்கிருத உபமாலங்காரத்திற்கும் தொல்காப்பிய உவமையியலுக்குமான தொடர்புமும் சிந்தனைகள் பல உள்ளமையை ஒப்பீட்டு ரீதியில் நாம் உணரலாம். மேலும் தொல்காப்பியத்தின் பின்னரான தமிழ் அலங்கார நூல்களுள் வீரசோழியம் காலத்தால் முற்பட்டதாகக் கருதப்பட்டாலும் இதற்கு முற்பட்ட திவாகர நிகண்டில் 49 அணிகளின் பெயர்கள் இடம்பெறுவதால் அக்காலத்தில் வேறு தமிழ் அணிநூல்கள் இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. ஆயினும் போஜரின் சரஸ்வதி கண்டாபரணம் மம்மடரின் காவ்யப்ரகாசம் ருய்யரின் சாஹித்ய மீமாம்சை, வித்யாதரரின் ஏகாவளி, ஜயதேவரின் சந்திரலோகம், விஸ்வநாதரின் சாஹித்ய தர்ப்பணம், அப்பையதீட்சிதரின் குவலயானந்தம் முதலிய நூல்களே பிற்காலத்தில் தமிழில் எழுச்சிபெற்ற அணியிலக்கண நூல்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன என தமிழறிஞர் கருதுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. (சுந்தரமூர்த்தி, 1984)

ஒரு காவியத்தில் சொற்களிலிருந்து நேராகப் பெறப்படும் கருத்தைவிட காவியச்சுவை பயக்கும் குறிப்புப் பொருளைத் தருவதில் சில கவிஞர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளனர். இக்குறிப்புப் பொருளை தொல்காப்பியர் இறைச்சி என்பார். வடமொழி அலங்கார சாத்திரகாரர் வியங்கியப்பொருள் என்றும் தொனிப்பொருள் என்றும் கூறுவர். (வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொ1, 1991) மேற்குறித்த ஒப்பீட்டுச்சிந்தனைகளுக்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையிலமைந்த இந்த ஆய்வினூடாக இலக்கியப்பண்புரீதியாக வரன்முறைகளை வகுப்பதில் இருமொழிசார் வல்லுனர்களுக்கும் ஒத்த சிந்தனைகள் நிலவியிருப்பதை உணரலாம்.

உசாத்துணைகள்

Kuvalayananda, 1955 , Kuvalayananda Appayadiksitnarayan
Ramacharya Bombay : Nirnayasagar press
Mukundamadava Sarma, 1968 The Dhvani Theory In Sanskrit Poetics
Varanasi : Chowkhamba Sanskrit Series Office , 1968 - Pp.3--11
Meenakshi, 1999 Meenakshi , K. , Literary Criticism In Tamil And

English Sanskrit Chennai : International Institute Of Tamil Studies ,
1999

Nobel, J 1925 The Foundations Of Indian Poetry And Their h;istorical
Development Calcutta , pp.85-93

Visvanath Sastri, 1828 Sahityadarpana - a treatise on Reatorical
composition, Sili:Education press, 1828, p.332-333

Wijayawardana, 1990 Wijayawardhana , G.D , The Infiuence Of
Sanskrit Alankara Sastra On Early Sanskrit Poetry Colombo
University Phd Thesis : unpublished , 1990

சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, பி.எஸ் 1946 சுப்பிரமணியசாஸ்திரி, வடமொழிநூல் வரலாறு
அண்ணாமலைநகர்:அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம் - ப.660-688

சுந்தரமூர்த்தி, 1973 சுந்தரமூர்த்தி ,தமிழில் அணியிலக்கணநூல்கள்

TAMILAYVU(தமிழாய்வு): Annals of Tamil Research, Madres: University
of Madres, , - pp.99-123

சுந்தரமூர்த்தி, 1984 உவமான சங்கிரகம் : அணியிலக்கண ஆராய்ச்சி சென்னை :
தமிழ்ப்புத்தகாலயம் ,1984 - pp.ix – xxxi

தொல்காப்பியம் 1951 பொருளதிகாரம் மெய்ப்பாட்டியல் உவமவியல் செய்யுளியல் மரபியல்
ஃ உரை பேராசிரியர்.-- .-- சென்னை : திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூ
ற்பதிப்புக் கழகம், 1951. 544 ப.

வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொ1, 1991 தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் , - ப. 826